

Dal a szélről

Föltámad a szél

*Kezdődik valami
elhagyhatatlan vasgolyóhoz
láncolt veszteseknek
tisztulnak álmai*

*Még csak egy horkanás
csak az elhullatott
foszlány kavarog*

*papír de rajta írás
foszlányon régi sírás
még csak csúcslevelek
kapkodnak más törzs felé
de megreccsennek ágak
helyéről ledörömből
szétszattan egy cserép
s a szakadt tetőn át
bezúdul az ég*

Az apaság álma

*Borostáid fiam izgága szederindák
átszaggatom rajtuk magam
húsz esztendőnyi mélybe
leljem meg újra puha fizimiskád
a kezem alá sörtére nyírt kobakod
legyek megint eresztés s tető
soha meg nem roppanó
mindentudó gondviselés
Két hosszú karod erdei husángok
mozgó eleven tilalomfák
sorompóikon törtetek keresztül
míg sarj-korukra nem talállok
te meg kölyök-mancsod markomba téve
követsz nyugton ragadozók elébe
s dombot lépő erővel
nem vénen nem is ifjú-zölden
még egyszer előidők örege
kengyelfutó magányban
akire a zsendülés sorsa bízva
postájával meg sosem állna
csak ha zsibbadó ujjait szorítja
immár fejszecsorbító szálfa
göcsörtös markolása
akkor jöhetsz kíváncsi utazó
százezer óra folyondár-falán át
ámulhatsz az őserdei homályban
szemed láttára múlttá süllyedő
kifaragott isten emlékjelére*